

Ὁ μὴ ὑποστηριζόμενος ἢ ὁ μὴ στερεωμένος διὰ βερ-
γῶν ἐνθ' ἀν.: *Κληματαστὰ ἀβέργωτη* Κεφαλλ. *Μιλίδ' ἀβέργουτον* (κυψέλη, μεταξὺ τῶν κρηθερῶν τῆς ὁποίας δὲν ἐτέθησαν βέργαι κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῆς εἰς τόπον ἀπομεμακρυσμένον διὰ τὰ συγκρατηθῶν αὐταὶ εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ μὴ συμφυρθοῦν) Χαλκιδ. *Τοῦ 'ζ' ἀβέργουτον τοῦ μιλίδ' κί πατάριαι* (ὑπέστη σύμφυρσιν τῶν κρηθερῶν) αὐτόθ.

ἀβερνίκωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βε ρ ν ι κ ὠ ν ω*.

Ὁ μὴ ἐστιλβωμένος διὰ βερνικίου ἐνθ' ἀν.: *Παπούτσι ἀβερνίκωτα* πολλαχ. *Αὐτὰ τὰ σκάγια τὰ πῆρα ἀβερνί-
κωτα*, γὰρ δὲν εὐρήκα βερνικᾶδα (σκάγια = καθέκλαι) Παξ. *Ἀβερνίκωτη* εἰκόνα (εἰκὼν νεωστὶ ζωγραφισθεῖσα καὶ μὴ ἀλειφθεῖσα διὰ βερνικίου διὰ τὰ προσλάβῃ ὁ χρωματι-
σμός της τὴν ἀναγκαίαν στιλπνότητα καὶ ζωηρότητα) Ἄθως. *Συνών. ἀλουστράριστος*, ἀντίθ. *βε ρ ν ι κ ᾶ δ ο ς*.

ἀβέρτα ἐπίρρ. Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ. Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. *ἀβέρτο Ζάκ*.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς*.

1) Ἐν ὑπαίθρῳ Ζάκ. 2) Ἀναφανδόν, ἐλευθέρως Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ. Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Γίνεται τζόγος ἀβέρτα* (ἐξασκεῖται φανερά τὸ χαρτοπαίγνιον ἄνευ προφυλάξεως ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν) Κεφαλλ. *Μπαίνον 'ς τ' ἀμπέλι' ἀβέρτα* (δηλ. εἰς τὸ ξένον ἀμπέλι χωρὶς νὰ φο-
βηθῶ τὸν ιδιοκτήτην) Αἰτωλ. *Γί'ν'κι ἀβέρτα* (ἐπὶ μέρους ἀφεθέντος ἐλευθέρου εἰς βοσκήν) Χουλιαρ. *Τραῖα ἀβέρτα*, δὲ σοῦ μιλάει κανένας Παξ. || Φρ. *Βαρῶ ἀβέρτα* (λαμβάνω ἀδιακρίτως χρήματα ἀπὸ οἰονδήποτε) Κεφαλλ. β) *Παρησιᾶ Ἰμβρ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Μιλᾷ ἀβέρτα* Κεφαλλ. *Τὰ λέγον ἀβέρτα Ἰμβρ.* 3) Ἄνευ περιορισμοῦ, ἀφειδῶς, δαυιλῶς Ἡπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Ξοδεύει ἀβέρτα* Κεφαλλ. *Ἄφ'ξι τὰ χέρια κί ξόδιβι ἀβέρτα λιπιά* Αἰτωλ.

ἀβερταρία ἢ, ἀμάρτ. *ἀβριταρία* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς* σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ. ἄλλων εἰς -αρία.

Εὐρυχωρία ἐπιτρέπουσα ἐλευθέραν κίνησιν: *Τοῦ σπί-
τι μ' ἔχ' ἀβριταρία. Σὺ θέλ'ς ἀβριταρίς κ' ἡμεῖς ἰδῶ εἰμασι
στίνουχουμέν'.*

ἀβέρτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀβέρτους* Ἰμβρ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. *Θηλ. ἀβέρτα* Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *averto*.

Α) Κυριολ. 1) Ἀκάλυπτος, ἀνοικτός, ὁ μὴ κεκλει-
σμένος σύνηθ.: *Ἀνὴρ ἀβέρτη. Τ' ἄφησα ὅλα ἀβέρτα* σύνηθ. *Τ' ἄφηκι οὔλα ἀβέρτα κ' ἔφ'γι* (ἦτοι θύρας, παράθυρα κττ.) Ἰμβρ. *Γούλα πόρτις κί παραθέρια ἐν ἀβέρτα* (ὅλα θύραι καὶ παράθυρα εἶναι ἀνοικτά) Σαμοθρ. Πβ. *ξέσκεπος, ὁλ-
ανοικτος, ὁρ θ ἄνοικτος*. β) Ἀφρακτος, ἀτείχιστος σύνηθ.: *Ἀμπέλι-χτήμα-χωράφι ἀβέρτο*. γ) Ἀναπεπτα-
μένος, ἐπὶ τῶν ιστίων πλοίου καὶ ἀνεμομύλου Μῆλ. Μύκ. κ. ἄ.: *Ἀβέρτα τὰ πανιά*. δ) Ὁ μὴ περιοριζόμενος, ἐλευ-
θερος Στερελλ.: *Ἀφ'κι ἀβέρτα τὰ πρόβατα*. 2) Εὐρύχω-
ρος Κέρκ. Παξ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρτο σπίτι* (συνήθως τὸ μὴ ἔχον διαχωρίσματα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ

διαμερισμένον, ὅπερ παρουσιάζει στενοχωρίαν) Κέρκ. Ὀλυμπ. Παξ. *Ἀβέρτο καίκι* (τὸ μὴ ἔχον διαμερίσματα, ἦτοι πρύμνην, πῶραν, ἀποθήκην κττ.) Κέρκ. Παξ. Σύμ. κ. ἄ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μετὰ θάρρους καὶ παρησιᾶς λέγων ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην του χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν πρόσωπα καὶ πράγματα, ὁ μὴ κρυφίνους, εὐθύς, εἰλικρινὴς Ἀθῆν. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρ-
τος ἄνθρωπος* Ἀθῆν. Σύμ. *Καλύτερα οὐ ἄνθρωπους νὰ 'ν' ἀβέρτους κί νὰ μὴν κρατῇ μοντάκια* (ὑστεροβουλίας) Αἰτωλ. *Οὐ ἄνθρωπους αὐτὸς εἶν' ἀβέρτους, μὴ σκιάζεσαι αὐτόθ*.

2) Πρόθυμος, εὐπροσήγορος, ὁ ἔχων κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρ. *ἀνοικτὴ καρδιά* Ἡπ. Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Πῆρι νὰ ἀβέρτα γυναῖκα* Αἰτωλ. *Συνών. ἀνοικτόκαρδος*. 3) Ὁ ἀπηλλαγμένος φροντίδων, ἡσυχος, ἀμέριμνος Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Ἀνθρου-
πους ἀβέρτους* Αἰτωλ. 4) Ὁ ἔχων οἶονεῖ ἀνοικτὸν τὸν νοῦν, εὐφυής, ἔξυπνος Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀβεροσύνη ἢ, Θήρ. κ. ἄ. *ἀβιροσύν'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῆ ρ τ ο ς*.

1) Ἡ ἔλλειψις κρυψινοίας, ἀνυστεροβουλία, εἰλικρί-
νεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἡ πρὸς τινα ἐπιδεικνυο-
μένη προθυμία καὶ εὐπροσηγορία Θήρ. κ. ἄ.

ἄβι τό, *ἄβιν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἄβι* Ἄνδρ. Ἀστυπ. Εὐβ. (Κύμ.) Καπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ. *ἄβ'* Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ. ἄ.) Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *av*.

1) Ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Μιὰν αὐγὴ σηκόθηκα 'ς τὸ ἄβι γιὰ νὰ πάγω

Χίος. 2) Τὸ θήραμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. Χαλδ.) κ. ἄ.: *Τοῦ κόσμου ε' ἄβια 'φερα σήμερα* Ἀπύρανθ. || Αἰνιγμ. *Ἰσ'σὸ ξύλον ε' ἀνοιγὰρ, ἀσ'σὸ νερόν τὸ
προσωπιδ', ε' ἄβ' ἔφυγεν, ἀβιζῆς ἐπιάστην* (ἀπὸ ξύλο τὸ
κλειδί, ἀπὸ νερό ἡ κλειδωνιά, τὸ θήραμα ἔφυγε, ὁ κυνη-
γὸς ἐπιάσθη. Τὸ θαῦμα τοῦ Μωυσῆ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ
Θαλάσσῃ) Χαλδ.

ἀβιασιὰ ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς* παρασχηματισθὲν κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἄορ. *ἐ β ῖ α σ α*.

Ἀμέλεια, ραθυμία: *Γιατί δὲ σπουδάσεις 'ς τὴ δουλειά σου
καὶ δείχνεις τέτοια ἀβιασιά;*

ἀβιαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ βίας, ἄνευ σπουδῆς: *Κάνω ἀβιαστα τὴ δουλειά μου* Πάρ.

ἀβίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. *ἄβιαστος* Παξ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀ β ῖ α σ τ ο ς*.

1) Ὁ μὴ διεκπεραιούμενος ἐν σπουδῇ, ὁ μὴ ταχέως ἀποπερατούμενος Πόντ. (Τραπ.): *Ἐφῆκεν τὴ δουλειάν ἀβια-
στον* (ἀφῆκε τὴν υπόθεσιν ἀβίαστον, ἦτοι δὲν ἐπέσπευσε
τὴν ταχείαν διεκπεραίωσίν της) Τραπ. 2) Ὁ μὴ